DESTÍ DELS DIFUNTS

Trenta-dosè de durant l'any a

De la primera carta de l'apòstol Pau als cristians de Tessalònica *1Te 4,13-18*

Germans, no podeu desconèixer què serà dels difunts: no voldríem pas que us entristíssiu, com ho fan els altres, que no tenen esperança. Tal com creiem que Jesús morí i ressuscità, creiem també que Déu s'endurà amb Jesús els qui han mort en ell.

[D'acord amb la paraula del Senyor us diem que nosaltres, si encara quedàvem amb vida quan arribarà el Senyor, no serem primers que els qui hauran mort, perquè, a un senyal de comandament, al crit d'un arcàngel, al toc de corn de Déu, el Senyor mateix baixarà del cel, i els qui han mort en Crist ressuscitaran primer; llavors els qui d'entre nosaltres quedem en vida serem enduts juntament amb ells pels aires, en els núvols, per sortir a rebre el Senyor, i així estarem amb ell per sempre.

Consoleu-vos, doncs, els uns als altres amb aquestes paraules.] *Paraula de Déu.*

© El pes de l'ànima, Mn.Jordi Castellet

Pau diu als cristians de Tessalònica (1Te 4,13-18): «[1Te 4,13]Germans, no podeu desconèixer que serà dels difunts; no voldríem pas que us entristíssiu, com els que no tenen esperança.» La fe en la resurrecció és molt més profunda i important que el saber i conèixer amb precisió que un dia ens hem de morir. De fet, el pas per aquest món, mirat a escala planetària, és un parèntesi o una excepció en un gran espai buit, sense no res.

Per això, si no es posa la fe en la resurrecció, ens ho diu Pau des de la llunyania dels dos mil anys, només resta la tristesa. Sí, doncs, la tristesa i la desesperació; o, com deia Sartre (+1980), la revolta: estar revoltats tota la vida, perquè sentim i experimentem com la vida és injusta, com ens maltracta. Per això, en un afany vitalista, sovint trobem natural i normal que una persona mori a una edat avançada. En canvi, experimentem una gran violència quan un ésser estimat se'ns és arrancat de la vida i de la nostra presència, per un accident o per una malaltia; massa jove, massa d'hora. Tot plegat, perquè tenim una idea preconcebuda de com ha de ser la vida, el futur i què n'esperem de la nostra existència.

Proverbial era l'actitud dels tessalonicencs, aquella comunitat cristiana que vivia entre els jueus i els pagans, rebutjats pels primers, incompresos pels segons. No obstant, el pas de l'apòstol Pau per la seva ciutat va permetre que l'Evangeli arrelés amb força, no sense algunes contradiccions. La més notable fou la que s'insinuà amb la qüestió de la fi dels temps, que esdevé reiterativa al llarg de les dues cartes i que és sentenciada amb la fórmula: «[2Te 3,10]qui no vulgui treballar, que no mengi!»

De fet, és una dada prou contrastada acceptar que la segona carta als de Tessalònica no és pròpiament de Pau, sinó d'algun seu deixeble que escriu als cristians amb l'autoritat de l'apòstol. La veritat és que la polèmica havia continuat al llarg dels anys, tal com explica: «[11]És que sentim a dir que alguns de vosaltres viuen desvagats, sense treballar i ficant-se on no els demanen. [12]A tots aquests, els manem i els recomanem en Jesucrist, el Senyor, que treballin en pau per guanyar-se el pa que mengen.»

De fet, es tracta d'una altra forma de fariseisme, aquesta vegada arrelada sota el paraigües cristià; entès el fariseisme com l'afany o el convenciment, traduït en actituds, de creure que hom no té res a oferir a Déu i que, més aviat, és l'Altíssim el qui està en deute amb la persona. A Tessalònica havia corregut la idea que els temps s'acabaven, que Crist havia de venir a clausurar la història de forma imminent, per això a alguns se'ls acudeix que ja no cal treballar, que ja no és necessari cap mena d'esforç, cap forma de sacrifici en favor dels altres, de la pràctica de l'amor més caritatiu. Per aquest motiu, sembla que es fiquen on ningú no els demana. No és aquesta una temptació de tots els temps?

Tots coneixem persones que es fiquen on no els demanen, que fan preguntes indiscretes, que es permeten impartir judicis sobre els altres en les més diverses situacions i, en canvi, són incapaces de veure la biga que duen a l'ull![Mt 7,4]

En canvi, la persona conscient de la vida que porta, sap que, mentre és en aquest món, Déu té una missió per ell; una missió traduïda en una vocació, que s'ha d'exercitar, que s'ha de posar en pràctica en favor del Regne, en favor dels altres, en bé de l'Església i de la seva tasca continuada. La Paraula de Déu en la recta final de l'any litúrgic, tal i com se situa aquest passatge de 1Te, ve a fer relluir aquesta missió que tothom està cridat a dur a terme. Cal estar alerta, en actitud de vetlla constant, perquè el Senyor ve. Tardarà més o menys, però a tots els porcs els arribarà el seu santmartí, per dir-ho amb una refrany d'aquests dies. L'important serà romandre alerta, en una actitud de vetlla activa i treballada.

Vaig conèixer en Josep Vila (+2019) al barri de Sant Llàtzer, en la parròquia de Calldetenes. Era un d'aquells germans que expliquen les seves aventures, carregades de fe i de bon humor, en el llibre publicat a la Plana de Vic, «Onze germans i una guerra». Amb en Lluís, de Can Barrina, havíem mantingut llargues converses, sempre profundes i profitoses, fins que va traspassar. Semblantment, en Josep. Quan vaig connectar amb en Josep, havia caigut greument malalt, sense solució, a causa de la diabetis, de la mala circulació sanguínia. Li havien tallat una cama i l'altra no la tenia pas gens bona. Qualsevol dia es podia complicar la situació i la podia perdre fàcilment a les mans dels cirurgians. En canvi, en Josep mai no perdia el seu bon humor i les ganes de donar ànims als qui l'envoltaven, malgrat la seva situació. Ell havia entès que fa més feliç donar que rebre, fins a la fi.